

POSTANOWIENIE

Dnia 8 czerwca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński (przewodniczący)

SSN Zbigniew Puskarski

SSN Andrzej Siuchniński (sprawozdawca)

w sprawie **B. P. z jej wniosku o wznowienie postępowania**,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 8 czerwca 2022 r.,
zażalenia B. P. na postanowienie Sądu Najwyższego
z dnia 20 kwietnia 2022 r., sygn. akt III KO 95/21,
o odmowie przyjęcia osobistego wniosku o wznowienie postępowania
w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem
Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 26 listopada 2018 r.,
sygn. akt II AKa (...),
na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanowił:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 20 kwietnia 2022 r. Sąd Najwyższy w trybie art. 545 § 3 k.p.k. odmówił przyjęcia wniosku B. P. - o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 26 listopada 2018 r., sygn. akt II AKa (...) – wobec jego oczywistej bezzasadności.

Na to postanowienie zażalenie złożyła skazana ponownie podnosząc w nim okoliczności, które jej zdaniem winny doprowadzić do wznowienia postępowania, tj.

leczenia psychiatrycznego A. R. a także dotyczących oceny materiału dowodowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie skazanej nie jest zasadne.

W art. 545 § 3 k.p.k. ustawodawca nałożył na sąd wznowieniowy obowiązek dokonywania kontroli wniosku o wznowienie postępowania przez pryzmat jego ewentualnej oczywistej bezzasadności. Powyższy przepis wskazuje, że sąd odmawia przyjęcia wniosku nie pochodzącego od prokuratora, adwokata, radcy prawnego i radcy Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność. Taka właśnie sytuacja zaistniała w niniejszej sprawie. Skazana wielokrotnie inicjowała - w bezskuteczny sposób - wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 26 listopada 2018 r., sygn. akt II AKa (...), którego prawidłowość rozstrzygnięcia była przedmiotem kasacji, zresztą oddalonej jako oczywiście bezzasadnej przez Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 28 stycznia 2020 r., sygn. akt III KK 253/19. Postanowieniem z dnia 28 października 2021 r., sygn. akt III KO 54/21 Sąd Najwyższy oddalił wniosek o wznowienie postępowania złożony przez obrońcę skazanej.

Z treści zażalenia wniesionego w toku obecnych czynności związanych z wystąpieniem skazanej z jej wcześniejszych wystąpień dotyczących tej materii, wynika w sposób zupełnie jednoznaczny, że obecna argumentacja przywołana w zażaleniu powtarza wywody zaprezentowane w toku poprzednich postępowań weryfikujących zasadność wystąpień skazanej, przeprowadzonych w Sądzie Najwyższym, a związanych z wcześniejszymi inicjatywami skazanej w tym względzie. W świetle ww. przepisu odwołanie się do argumentów i twierdzeń, które były już prezentowane w związku z poprzednimi inicjatywami skazanej w przedmiocie wznowienia postępowania, stanowi podstawę do odmowy przyjęcia kolejnego wniosku w tym względzie, jak to uczyniono w zaskarżonym postanowieniu.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wielokrotnie już podkreślano, że

wznowienie postępowania należy do kręgu nadzwyczajnych środków zaskarżenia, których procesowe uruchomienie może nastąpić wyłącznie na podstawie przesłanek ściśle określonych w ustawie, których katalog zawierają przepisy art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k., art. 540b k.p.k., art. 542 § 3 k.p.k. Sąd Najwyższy w zaskarżonym postanowieniu przekonująco wykazał, że brak jest podstaw do wznowienia postępowania, skoro podawane przez wnioskodawcę B. P. okoliczności pozwalają, w sposób oczywisty, na stwierdzenie, że nie wystąpiły przewidziane w art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k. przesłanki do wznowienia postępowania w jej sprawie.

Argumentacja podniesiona w osobistym zażaleniu skazanej w żaden sposób nie podważa trafności przytoczonych dla uzasadnienia zaskarżonego postanowienia wywodów. Skazana ograniczyła się bowiem jedynie do powtórnego wskazania na te same okoliczności, których znaczenie jako przesłanek wznowieniowych zostało rozważone w zaskarżonym postanowieniu. Sąd Najwyższy wydając zaskarżone postanowienie miał już na uwadze okoliczności wskazywane ponownie w zażaleniu i - wbrew twierdzeniom żalącej - prawidłowo i wnikliwie je ocenił pod kątem „podstaw wznowieniowych”.

Wobec powyższego, Sąd Najwyższy utrzymał zaskarżone postanowienie w mocy.